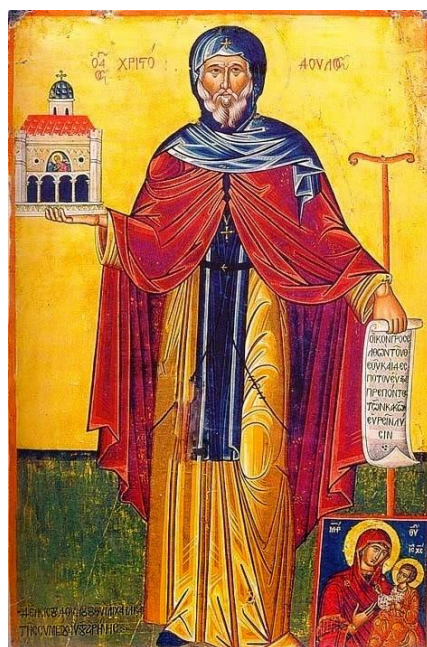
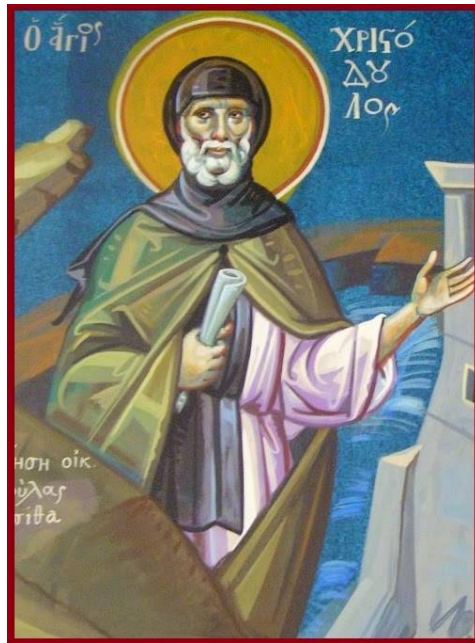
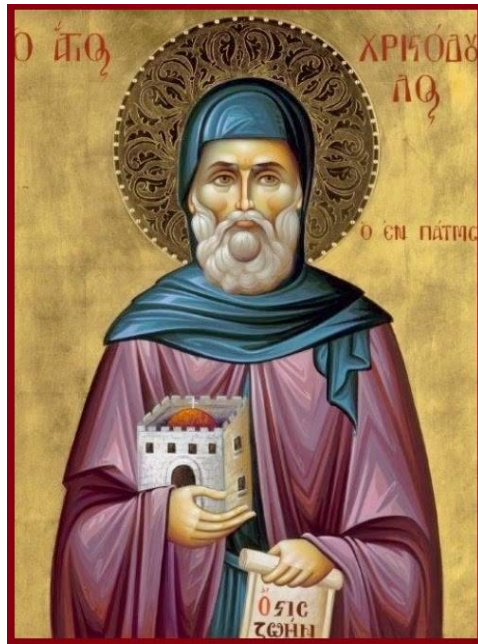

ΜΑΡΤΙΟΥ 16. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΠΑΤΜΟΥ
ΟΣΙΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΜΑΡΤΙΟΥ 16.
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΠΑΤΜΟΥ ΟΣΙΟΥ
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΥΠΙΚΟ

Α΄.

Εἰ τύχει ἡ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν
Χριστοδούλου ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος τῆς
Τυροφάγου, ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ τῆς Ἀγρυπνίας,
μετὰ τὴν συνήθη στιχολογίαν, εἰς τὸ « ὕριε ἐκέκραξα»
ἰσθῶμεν στίχους ς' καὶ ψάλλομεν τὰ τέσσαρα
προσόμοια τοῦ Ὁσίου Ὅλον ἀναθέμενος δευτεροῦντες
τὰ δύο πρῶτα, Δόξα τοῦ Ὁσίου, Καὶ νῦν Τίς μὴ
μακαρίσει σε, Φῶς ἰλαρόν, το προκείμενον τῆς ἡμέρας
καὶ τὰ ἀναγνώσματα. Εἰ δέ ἐστι Τετάρτη ἢ Παρασκευή,
συμπεριλαμβάνομε καὶ τὸ ἀνάγνωσμα τοῦ Τριωδίου. Ἡ
Λιτὴ τοῦ Ὁσίου καὶ τὰ ἀπόστιχα οὕτω τὸ ἰδιόμελον τοῦ
Τριωδίου δὶς, το μαρτυρικὸν καὶ ἐν τῶν ἀποστίχων τοῦ
Ὁσίου μὲ ἀνάλογον στίχον. Δόξα τοῦ Ὁσίου, Καὶ νῦν
Θεοτοκίον, Ἀπολυτίκιον τοῦ Ὁσίου δὶς καὶ Θεοτοκίον,

Εἰς τὸν Ὅρθρον, οἱ κανόνες τῆς Θεοτόκου εἰς ς' καὶ τοῦ Ὁσίου εἰς η'. Ὅταν δὲ τύχη ᾠδὴ τοῦ Τριωδίου, λέγονται τῆς Θεοτόκου εἰς δ' . τοῦ Τριωδίου εἰς δ' καὶ τοῦ Ὁσίου εἰς ς'. Καταβασίαι *Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ κοντάκιον Προστασία τῶν χριστιανῶν.*

Β' .

Εἰ τύχει τῷ Σαββάτῳ τῆς Τυροφάγου, τῇ Παρασκευῇ ἐσπέρας ἐν τῇ Ἀγρυπνίᾳ μετὰ τὴν συνήθη στιχολογίαν, εἰς τὸ *ύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν προσόμοια τοῦ Ὁσίου γ'* καὶ τῶν Ὁσίων Πατέρων γ'. Δόξα τοῦ Ὁσίου *Τὸ κατ' εἰκόνα, Καὶ νῦν Τίς μὴ μακαρίσει σε, Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν,* τὸ προκείμενον καὶ τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Ὁσίου καὶ τῶν Πατέρων, ἡ Λιτὴ τοῦ Ὁσίου καὶ εἰς τὰ ἀπόστιχα τὸ ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου δὶς, τὸ μαρτυρικὸν καὶ ἐν τῶν ἀποστίχων τοῦ Ὁσίου. Δόξα *Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη,* καὶ νῦν Θεοτοκίον *Δέσποινα πρόσδεξαι, Ἀπολυτίκια τοῦ Ὁσίου, τῶν Ὁσίων, Θεοτοκίον καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων.* Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Βίου τοῦ Ὁσίου. Εἰς τὸν Ὅρθρον, τὰ ἀπολυτίκια ὡς ἀνωτέρω. Εἰς τὴν στιχολογίαν καθίσματα τοῦ Ὁσίου καὶ τῶν Πατέρων, ἀνάγνωσις τῶν Ὁσίων, ὁ Πολυέλεος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁσίου, ο Ν' κλπ. Τὸ *ἄσωμεν τῷ υρίῳ οὐ* στιχολογεῖται. Οἱ κανόνες, ὁ τῆς Θεοτόκου *Υγρὰν διοδεύσας,* ὁ τοῦ Ὁσίου καὶ ὁ τῶν Ὁσίων. Εἰς τοὺς Αἴνους, τὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου καὶ τῶν Ὁσίων. Δόξα τοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Δοξολογία μεγάλη καὶ μετὰ τὴν Ἐκτενῆ ἢ προσκύνησις τοῦ τιμίου Λειψάνου τοῦ Ὁσίου κατὰ τὴν γνωστὴν τάξιν.

Γ' .

Εἰ τύχει τῇ Τρίτῃ ἢ Τετάρτῃ ἢ Παρασκευῇ τῆς Α' ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἑβδομάδων τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς, σχολάζουσιν,

αί μετάνοιαι ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ἑσπερινοῦ, πλὴν τῶν τελευταίων γ' μεγάλων μετανοιῶν καὶ τῶν γινομένων ὁμοίως εἰς τὸ ἀτευθυνθήτω, εἰς τὸ Νῦν αἱ δυνάμεις καὶ εἰς τὸ Εἶη τὸ ὄνομα ὑρίου εὐλογημένον. Τῆ παραμονῇ, εἰς τὸ Λυχνικὸν ἢ συνήθης στιχολογία. Εἰς τὸ ὑριε ἐκέκραξα ἰστῶμεν στίχους ι' καὶ ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας (Δευτέρα, Τρίτη, Πέμπτη τὸ τῶν ἀποστίχων) δις καὶ τὸ μαρτυρικόν, τὰ γ' προσόμοια τῆς σειρᾶς τοῦ Τριωδίου καὶ τὰ γ' προσόμοια τοῦ Ὁσίου τοῦ Μικροῦ Ἑσπερινοῦ ἤχος α' Παμμάκαρ Χριστόδουλε, σαυτὸν δευτεροῦντες τὸ α'. Δόξα τοῦ Ὁσίου, ἤχος β' Τὸ μνημόσυνόν σου. Καὶ νῦν Θεοτοκίον ἀνάλογον. Εἴσοδος μετὰ τοῦ θυμιατοῦ, τὰ ἀναγνώσματα τῆς ἡμέρας καὶ εἶτα τοῦ Ὁσίου. Το ἀτευθυνθήτω καὶ καθεξῆς ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων. Κοινωνικὸν Γεύσασθε, ἢ εὐλόγησις τῶν κολλύβων καὶ ἀπόλυσις. Ἐν τῇ ἀγρυπνίᾳ, τὸ Μέγα Ἀπόδειπνον μέχρι καὶ τῆς Δοξολογίας. Εἶτα ἡ Λιτὴ τοῦ Ὁσίου ἐν τῷ νάρθηκι. Τὰ ἀπόστιχα τοῦ Ὁσίου, ἤχος πλ. α' Χαίροις τῶν μοναστῶν. Δόξα τοῦ Ὁσίου, ἤχος πλ. δ' Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη. Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ἀπολυτίκιον τοῦ Ὁσίου δις. Καὶ νῦν, ἀντὶ Θεοτοκίου, τὸ Θεοτόκε Παρθένε ἀργὸν δίχορον. Ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων, τὸ Εὐλογήσω τὸν ὑριον κλπ, καὶ ἀπόλυσις. Εἶτα τίθεται ἀνάγνωσις ὁ Βίος τοῦ Ὁσίου Πατρὸς. Καὶ μετ' αὐτὴν ὁ Ἐξάψαλμος ὡς συνήθως. Εἰς τὸ Θεὸς ὑριος, τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Ὁσίου καὶ τὸ Θεοτοκίον Πάντα ὑπὲρ ἔννοια. Ἡ συνήθης στιχολογία καὶ ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ Ἐφραίμ. Ὁ Πολυέλεος, οἱ Ἀναβαθμοί, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁσίου. Ὁ Ν' ψαλμὸς καὶ τὸ ἰδιόμελον τοῦ Ὁσίου, ἤχος πλ. β' Θεία χάρις ἐκκέχυται. Οἱ κανόνες τοῦ Ὁσίου καὶ τὰ Τριώδια ὡς καθ' ἑκάστην. Χρῆ γινώσκειν ὅτι τὰ

περιττὰ τροπάρια τῶν Τριωδίων ψάλλονται οὐχὶ ἐν τῷ μέσῳ, ὡς συνήθως, ἀλλ' ἐν τοῖς χοροῖς. Ἀφ' ἕκτης κοντάκιον καὶ οἶκος τοῦ Ὁσίου. Εἰς τοὺς Αἴνους στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου ἤχος πλ. δ' Πάτερ Θεόφρον Χριστόδουλε δευτεροῦντες το α'. Δόξα ἤχος ο αὐτὸς Οὐρανοδρόμῳ. Καὶ νῦν Δέσποινα πρόσδεξαι. Δοξολογία μεγάλη, τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Ὁσίου, ἡ Ἐκτενὴς καὶ ἀπόλυσις. Ἐν συνεχείᾳ εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ἀκολουθεῖ ἡ προσκύνησις του τιμίου λειψάνου του Ὁσίου κατὰ τὴν γνωστὴν ἐν τῇ Μονῇ τάξιν. Τὸ πρῶν ἀναγινώσκονται αἱ Ὡραι λιταί, ἐν αἷς ἀπολυτίκιον καὶ κοντάκιον λέγομεν τοῦ Ὁσίου. Εἰς τὴν Θ' ὥραν οἱ Μακαρισμοὶ χῦμα κλπ, καὶ ἀρχόμεθα τοῦ Ἐσπερινοῦ. Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὴν συνήθη στιχολογίαν, εἰς τὸ ὕριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους ι' καὶ ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δὶς καὶ τὸ μαρτυρικόν. Τὰ τρία προσόμοια τοῦ Τριωδίου καὶ τοῦ Ὁσίου τὰ τέσσαρα τοιαῦτα. Δόξα τοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Το Φῶς ἰλαρόν καὶ τὰ ἀναγνώσματα τῆς ἡμέρας. Τὸ ἀτευθυνθήτω, ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων, ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁσίου καὶ καθεξῆς ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων. Κοινωνικὸν Εἰς μνημόσυνον. Τὸ Εὐλόγησω τὸν ὕριον ἐν παντὶ καιρῷ, ἡ εὐλόγησις τῶν κολλύβων καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἀπόλυσις.

Δ'.

Εἰ τύχει ἡ μνήμη τοῦ Ὁσίου ἐν Σαββάτῳ, τῇ Παρασκευῇ πρῶν ἐν τῷ Ἐσπερινῷ, μετὰ τὴν συνήθη στιχολογίαν, εἰς τὸ ὕριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους ι' καὶ ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δὶς, τὰ τέσσαρα μαρτυρικὰ τοῦ ἤχου καὶ τέσσαρα τοῦ Ὁσίου προσόμοια. Δόξα τοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν Θεοτοκίον τοῦ ἤχου τῆς

ἐβδομάδος, ἐξαιρέσει τοῦ Σαββάτου τοῦ Ἁγίου
Θεοδώρου, ὁπότε, μετὰ τὸ ἰδιόμελον δὶς, ψάλλομεν ἐν
ἐκ τῶν τεσσάρων μαρτυρικῶν, γ' προσόμοια τοῦ Ὁσίου
καὶ δ' ἰδιόμελα τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου. Δόξα τοῦ Ἁγίου
Θεοδώρου, Καὶ νῦν Θεοτοκίον τοῦ ἤχου, τῆς ἐβδομάδος,
εἴσοδος μετὰ θυμιατοῦ. Τὸ Φῶς ἰλαρὸν καὶ τὰ
ἀναγνώσματα τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ Ὁσίου. Τὸ
ατευθυνθήτω καὶ καθεξῆς ἡ Λειτουργία τῶν
Προηγιασμένων. Κοινωνικὸν Γεύσασθε, τὸ Εὐλογήσω
τὸν ὕριον καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν, ο κανὼν τοῦ Ἁγίου
Θεοδώρου καὶ ἡ εὐλόγησις ἀμφοτέρων τῶν κολλύβων.
Ἐν τῇ Ἀγρυπνίᾳ ἀναγινώσκειται τὸ Μικρὸν
Ἀπόδειπνον, μετὰ δὲ τὴν Δοξολογίαν τὸ Τῆ ὑπερμάχῳ
δίχορον καὶ ἀναγινώσκονται οἱ οἴκοι τῆς Θεοτόκου.
Εἶτα τὸ Τῆ ὑπερμάχῳ καὶ ἀμέσως ἡ Λιτὴ τοῦ Ὁσίου ἐν
τῷ νάρθηκι. Ἀπόστιχα τοῦ Ὁσίου. Δόξα τοῦ Ὁσίου, Καὶ
νῦν Θεοτοκίον. Το ἀπολυτίκιον τοῦ Ὁσίου δὶς. Καὶ νῦν
ἀντὶ Θεοτοκίου το Θεοτόκε Παρθένε, ἀργὸν δίχορον, ἡ
εὐλόγησις τῶν ἄρτων, τὸ Εὐλογήσω κλπ. καὶ ἀπόλυσις.
Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Βίου τοῦ Ὁσίου, ἡ Ἀκολουθία
τοῦ Ὁρθρου ὡς ἐν περιπτώσει Γ', πλὴν τῶν κανόνων,
οἵτινες ψάλλονται ὡς ἐξῆς ἄπο α ὠδῆς μέχρι καὶ τῆς ε'
τοῦ Ὁσίου εἰς ς' μόνον, ἀπὸ δὲ τῆς ς' ὠδῆς τίθενται τὰ
τετραώδια εἰς η' μετὰ τοῦ Ἁγίου εἰς ς' προηγουμένου
τοῦ κανόνος τοῦ Ὁσίου. Ἐξαίρεσις γίνεται κατὰ το
πρῶτον Σάββατον τῶν Νηστειῶν, ὁπότε ψάλλομεν εἰς
τὸ Θεὸς ὕριος ἀπολυτίκια τοῦ Ὁσίου, τοῦ Ἁγίου
Θεοδώρου καὶ τὸ Θεοτοκίον Εἰς τὴν στιχολογίαν,
καθίσματα τοῦ Ὁσίου καὶ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου.
Ἀνάγνωσις, τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τὸ θαῦμα, Ὁ
Πολυέλεος, οἱ Ἀναβαθμοὶ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ
Ὁσίου. Μετὰ τὸν Ν' ψαλμόν, τὸ ἰδιόμελον τοῦ Ὁσίου,

*Τῷ ὑρίῳ ἄσωμεν οὐ στιχολογεῖται. Οἱ κανόνες τοῦ Ὁσίου εἰς ς' καὶ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου εἰς η. Καταβασίαι Ἀνοιξω τὸ στόμα μου, ἀπὸ γ' ᾠδῆς, κοντάκιον καὶ κάθισμα τοῦ Ὁσίου. Δόξα τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου. Ἐξαποστειλάρια τοῦ Ὁσίου καὶ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου. Εἰς τοὺς Αἴνους ἰστῶμεν στίχους ς' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου γ' καὶ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου ὡσαύτως γ'. Δόξα τοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Δοξολογία μεγάλη, ἀπολυτίκιον τοῦ Ὁσίου, ἢ Ἐκτενῆς καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἢ προσκύνησις τοῦ τιμίου Λειψάνου τοῦ Ὁσίου ὡς ἀνωτέρω. Ἐν τῇ Λειτουργίᾳ, τὰ τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοί. Ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ Ὁσίου ᾠδὴ γ' εἰς δ' καὶ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου ᾠδὴ ς' εἰς δ'. Ἀπολυτικά ἀμφοτέρων τῶν Ἁγίων. Κοντάκιον *Τῇ ὑπερμάχῳ*. Απόστολος καὶ Εὐαγγέλιον ἀμφοτέρων τῶν Ἁγίων, Κοινωνικὸν *Εἰς μνημόσυνον*. Ἡ εὐλόγησις τῶν κολλύβων καὶ ἀπόλυσις.*

ΕΝ ΤΩ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς τὸ ὑριε ἐκέκραξα ἰστῶμεν στιχηρὰ ι', ἥτοι τοῦ Τριῳδίου τὸ ἰδιόμελον δις καὶ τὰ τρία προσόμοια, εἶτα τὰ παρόντα δ' τοῦ Ἁγίου, δευτεροῦντες τὸ α'. Ἦχος Πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλον ἀναθέμενος, τῷ Ποιητῇ καὶ Δεσπότῃ, σαυτὸν ἐκ νεότητος, θεοφόρε ἅπασαν γῆς προσπάθειαν, εὐσταθῶς ἀπέρριψας, καὶ αὐτῷ Ὁσιε, ἀδιστάκτως ἠκολούθησας, νηστείαις δάκρυσι, προσευχαῖς καὶ πόνοις καὶ θλίψεσι, τὴν σάρκα κατατήκων σου, καὶ καθυποτάττων τῷ πνεύματι, ὅθεν ἐν ὑψίστοις, τοῖς ἄνω

συγχορεύεις λειτουργοῖς, ἀκαταπαύστως δεόμενος
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μωσῆς ὅσπερ δεύτερος, ἐκ σκοτασμοῦ ἀγνωσίας,
λαοὺς ὑπεξήγαγες, καὶ Θεῶ πανάγιε προσενήνοχας,
τοῖς ἐν ζόφῳ ὄντας, ἁμαρτίας πάλαι ὀδηγήσας, πρὸς
μετάνοιαν, καὶ καθυπέδειξας, τούτοις τὴν ὁδὸν τὴν
σωτήριον, δαιμόνων ἐπηρείας τε, καὶ ἁμαρτιῶν
ἐκλυτρούμενος, σοῦ ταῖς νοουθεσίαις, ὑπέικαντας καὶ
μένοντας λαβεῖν, πόνων ἐκεῖ τὴν ἀντίδοσιν, Ὅσιε
Χριστόδουλε.

Ἦστραψεν ὁ βίος σου, τῶν ἀρετῶν λαμπηδόσι, καὶ
πιστοῦς ἐφώτισε, καὶ δαιμόνων φάλαγγας ἀπεδίωξεν·
ἀληθῶς ὤφθης γάρ, φωταυγῆς ἥλιος, θεορῶῆμον
παμμακάριστε, καὶ νῦν ἐσκήνωσας, ἔνθα φῶς ὑπάρχει
ἀνέσπερον, υἱὸς ἡμέρας χάριτι, Πνεύματος ἁγίου
γενόμενος. Ὅθεν σου τὴν μνήμην, τὴν θείαν καὶ
φωσφόρον καὶ σεπτὴν, ἐπιτελοῦντες Χριστόδουλε,
πόθῳ σε γεραίρομεν.

Ὅλην βδελυξάμενος, τὴν γηρὰν ἁμαρτίαν, οἶκον
θείου Πνεύματος, σεαυτὸν Πανάγιε ἀπετέλεσας· καὶ
πολλοὺς πάνσοφε, τοὺς πρὸς σὲ τρέχοντας, ὀδηγήσας
πρὸς ἐπίγνωσιν, καὶ ταῖς λαμπρότησι, ταῖς θεουργικαῖς
ἀστραπτόμενος, καὶ χάριτι μνούμενος, τὰ σωτηριώδη
διδάγματα, πάτερ θεοφόρε, μετέδωκας γνησίως
φοιτηταῖς, θεομακάριστε πάνσοφε, Ὅσιε Χριστόδουλε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὸ κατ' εἰκόνα τηρήσας ἀλώβητον, νοῦν ἡγεμόνα
κατὰ παθῶν ὀλεθρίων ἀσκητικῶς ἐνστησάμενος, εἰς τὸ
καθ' ὁμοίωσιν ὡς δυνατὸν ἀνελήλυθας, ἀνδρικῶς γὰρ
τὴν φύσιν ἐκβιασάμενος, ἔσπευσας τὸ χεῖρον
καθυποτάξαι τῷ κρείττονι καὶ τὴν σάρκα δουλώσαι τῷ
πνεύματι. Ὅθεν μοναζόντων, ἀνεδείχθης ἀκρότης,
πολιστῆς τῆς ἐρήμου, εὐδρομούντων ἀλείπτῃς, κανῶν
ἀρετῆς ἀκριβέστατος. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, τῶν
ἐσόπτρων λυθέντων, Χριστόδουλε, καθαρῶς
ἐποπτεύεις τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐντυγχάνων ἀμέσως
ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων σε.

αἰ νῦν.

Τίς μὴ μακαρίσει σε...

**Εἵσοδος. Τὸ Φῶς ἰλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας,
τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Τριωδίου, εἶτα τοῦ Ἁγίου.**

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (κέφ. Γ', 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν
βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθάναι καὶ
ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν
πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει
ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας
πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα
εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς καὶ
εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ
ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας
προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν
ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ
διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν

καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενουσὶν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (εφ. Δ'. 7-15).

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἁμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (ε' 15-23, στ' 1-3).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει

τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα
δικαιοσύνην καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν
ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον,
ὀσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν.
Συνεκπολεμήσει αὐτῶ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας·
πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ
εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλουῦνται, καὶ
ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι.
Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ
συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα
δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ
ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία
περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς,
καὶ σύνεστε· μάθετε Δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε
οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις
ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ
δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα. Ἦχος α'

Ὁ κλεινὸς καὶ στερῶδὸς Χριστόδουλος, ἐν τῇ τοῦ βίου
ἀθλήσει, τὰ στίφη τῶν δαιμόνων καθεῖλεν· ἐν ἑαυτῶ
γὰρ εἶχε τὸν Κύριον, καὶ τὸν ἀσκητικὸν δρόμον ἀξίως
διανύσας, ἐν μοναστῶν νῦν σκηναῖς αἰωνίως
ἀγάλλεται, καὶ θρόνῳ Θεοῦ παριστάμενος,
ἀκαταπαύστως πρεσβεύει ὁ Ὅσιος, τοῦ σῶσαι πάντας
ἡμᾶς τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν σωτήριον.

Ὁ αὐτός.

Τὸν ἐν πόνοις τοῖς ἀσκητικοῖς ἀπαράμιλλον, τὸν
ὑπὲρ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀγωνισάμενον, ἅπαντες
τιμήσωμεν λέγοντες· Χαίροις ὁ στερῶδὸς τῆς πίστεως
θέμεθλος, κατὰ τοὺς ἀρχαίους πατέρας καὶ

διδασκάλους· χαίροις ὁ φαιδρῶς λάμπας ἐν ἀρεταῖς, ὁ φωτίσας τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, χαίροις ἢ τῶν θαυμάτων ἀκένωτος πηγή, χαίροις τῆς Πάτμου τὸ καύχημα καὶ τῶν νήσων ἀγαλλίαμα.

Ὁ αὐτός.

Τῶν θαυμάτων τὴν πηγὴν τὴν ἀέναον, τὸν κατὰ τῆς πονηρίας στερόρῶς ὀπλισάμενον, δεῦτε πιστοί, ὑμνήσωμεν λέγοντες· Χαίροις τῶν πιστῶν ἀήττητος πρόβολος, πονηρῶν πνευμάτων ἀπείργων μηχανουργίας, χαίροις ὁ Χριστὸν ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἐνοικοῦντα, καὶ δόξης σε πληροῦντα· χαίροις ὁ τῶν νοσοῦντων ταχὺς θεραπευτής· χαίροις ἰσταμένων τὸ στήριγμα καὶ καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις.

Ἦχος β΄.

Τὸ μνημόσυνόν σου εἰς τὸν αἰῶνα μένει, Ὅσιε πάτερ Χριστόδουλε, καὶ τὸ πρᾶον τῆς καρδίας σου, θεράπον μακάριε εἰ γὰρ μετέστης ἐξ ἡμῶν, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλ' οὐκ ἀπέστης ἀφ' ἡμῶν τῷ πνεύματι· ἐν ἀγάπῃ Θεῷ παριστάμενος καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύων ἐν οὐρανοῖς, ἰκέτευε ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἡ τῶν λειψάνων σου θήκη, πανεύφημε πάτερ, πηγάζει ἰάματα καὶ ἡ ἁγία σου ψυχὴ Ἀγγέλοις συνοῦσα ἀξίως ἀγάλλεται, ἔχων οὖν πρὸς τὸν Κύριον, Ὅσιε,, παρόρησίαν καὶ μετὰ τῶν ἀσωμάτων χορεύων ἐν οὐρανοῖς, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος γ΄.

Ὅσπερ Χριστόδουλε, τῆς στερόροτάτης ἀσκήσεως ἐν τῇ
καυστικῇ καὶ ἐπιπόνῳ διατριβῇ, ὡς ἐν ἀδύτοις
ἀναπαύομενος διετέλεσας· τοῖς ἐρημικωτέροις γὰρ
ἑαυτὸν συνάψας πνευματικῶς, τὰς πυριφλέκτους
φαρέτρας τῶν δαιμόνων κατεπάτησας, καὶ ὑπεράνω
πάσης ἀρετῆς γεγονώς, συναυλίζη Ἀγγέλοις ἐν τῇ
βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, μεθ' ὧν πρέσβευε Χριστῷ τῷ
Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγῶσι σαυτὸν κατακοσμήσας, τῶν
ἀπ' αἰῶνος ὀσίων, Χριστόδουλε, σύσκηνος γέγονας καὶ
τὴν αὐτῶν ζηλώσας ἀμέμπτως πολιτείαν, ἀπέληφας
τὸ βραβεῖον τῆς καρτερίας σου. Λάτρος γὰρ σου
κομπάζει τὰ σκάμματα καὶ Πάτριος τὰ παλαίσματα· καὶ
ἡ Θεία Λάριναξ τοῖς ἐν αὐτῇ ἐν πίστει προσιοῦσι βρῦει
ιάματα, Χριστόδουλε. Διὸ καὶ ἡμῖν ὄμβρησον σήμερον
ψυχικὴν σωτηρίαν καὶ κινδύνων ἀφάρπασον καὶ πάσης
περιστάσεως, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας τὸ ἱερόν σου
μνημόσυνον.

αἰ νῦν.

Μακαρίζομέν σε...

*Εἰς τὸν στίχον, Στιχηρὰ, ἦχος πλ. α'. Χαίροις
ἀσκητικῶν*

Χαίροις, τῶν μοναστῶν ἢ κρηπῖς, ἀρχιποιμένων το
σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα, ἢ στάθμη τῆς ἐγκρατείας, ὁ
των ψυχῶν ἰατρός, ἀσθενῶν ἢ ῥῶσις παναοίδιμε·
χρηῶν ὁ προστάτης τε, θλιβομένων παράκλησις,
ἀδικουμένων, βοηθὸς ἀκαταίσχυντος, ἢ σωτήριος, τῶν

πταιόντων παραίνεσις, ἅπασι τοῖς τιμῶσί σου, τὴν
κοίμησιν σήμερον, λύσιν πταισμάτων παράσχου,
δεινῶν παντοίων λυτρούμενος, ἐχθρῶν τὰς ἐφόδους,
ἀπελαύνων καὶ παρέχων, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος: *Τίμιος ἐναντίον ὑρίου ὁ θάνατος.*

Ποίμνην τῶν τοῦ ἐχθροῦ μηχανῶν ἀνακειμένην, σοι,
Χριστόδουλε, λύτρωσαι, ἀπράκτους τὰς ἐπινοίας
ἀποδεικνύων αὐτοῦ τῇ θερμῇ πρεσβείᾳ, παμμακάριστε,
ἐχθρῶν ἐκδιώκων ἐπερχομένων τὰς φάλαγγας καὶ
περιέπων τὴν μονὴν σου ἀπόρθητον, τῇ πρὸς Κύριον
ἐπιμόνω δεήσει σου· σὲ γὰρ ἐπικαλούμεθα οἱ δοῦλοί
σου, Ἄγιε, θραῦσον τὰς τούτων ἐνέδρας καὶ τὰς βουλάς
διασκέδασον, Θεῶ οἰκειῶν ἡμᾶς καὶ τέκνα
ἀποδεικνύων αὐτοῦ, ἀείμνηστε.

Στίχος: *Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν ὑριον.*

Χαίροις ὁ ἀπὸ βρέφους Θεῶ, ἀνατεθεὶς ὡς Σαμουήλ,
ἀξιάγαστε, λαοῖς τε ὑποδεικνύων, ὡς Ἰωάννης τὸ πρίν,
τὴν ὁδὸν Κυρίου τὴν σωτήριον, δεινῆς ἐκλυτρούμενος
ἀσεβείας τοῖς λόγοις σου, καὶ πρὸς τὸ φέγγος,
ἐμβιβάζων τῆς γνώσεως, τοῖς πανσόφοις σου, θεοφόρε
διδάγμασιν, ἅπαντας τοὺς ἐν πίστει σοι καὶ πόθῳ
προστρέχοντας, οὓς καὶ προσῆξας, τῷ πάντων Θεῶ
πανάμωμα θύματα· αὐτὸν ἱκετεύων μὴ ἐλλίπτῃς τῇ σῇ
ποίμνη δοῦναι τὸ ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ´.

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Χριστόδουλε· διὰ σοῦ γὰρ τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθειᾶν πορεύεσθαι ἔγνωμεν. Μακάριος εἶ τῷ Χριστῷ δουλεύσας καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, ἀγγέλων συνόμιλε, Ὁσίων συμμετόχε καὶ δικαίων, μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

αἰ νῦν.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις...

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β´.

Τοῖς τῶν δακρῶν σου ὄμβροις, πάτερ Χριστόδουλε, τῶν νοσημάτων ἐξαίρεις τὸν καύσωνα· διό σε πιστῶς ἱκετεύομεν, ἐπερχομένων παντοίων κακῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ἔτερον ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ´. Μέγαν εὖρατο ἐν τοῖς κινδύνοις.

Μέγα εὖρέ σε, ἦ Πάτμος κλέος, παμμακάριστε, ποιμὴν πατέρων· ὡς γὰρ διήλθες ὁδὸν τῆς ἀσκήσεως, τοῦ ἀκροτάτου τέλους ἐπέτυχες, καὶ παρῶρησίας οὐδόλως διήμαρτες, πάτερ Ὅσιε Χριστόδουλε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον, ποίημα τοῦ Ἀββᾶ Ἀπολλώ. Ἦχος β´

Τῶν προσευχῶν σου τοῖς ὄμβροις, Χριστόδουλε, κατασβεννύεις παθῶν ὑπεκκαύματα, διό σε πιστῶς ἱκετεύομεν, τῶν κατ' ἄμφω παθῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Τὰ ἀπολυτικά ὡς καὶ εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

*Εἰς τὴν α' Στιχολογίαν κάθισμα τοῦ Ὁσίου. Ἦχος α'.
Του λίθου σφραγισθέντος.*

Μοναζόντων ἀκρότης μετανοίας διδάσκαλε,
θαυματοργιῶν ἐπιδείξει, καταυγάζων τὰ πέρατα,
ἀνέτειλας ὡς ἥλιος τῇ γῆ, Χριστόδουλε παθῶν
φυγαδευτά, θεραπεύεις ἐν ἀγάπῃ σὺν ταῖς ψυχαῖς καὶ
σώματα μακάριε· Δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν! Δόξα τῷ
σὲ στεφανώσαντι! Δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν
ιάματα.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Καθαροὶς τῷ πνεύματι, ἐν τῇ ἀσκήσει, ἐλλαμφθεὶς
τῇ χάριτι, ταῖς τῶν θαυμάτων ἀστραπαῖς,
καταλαμπρύνεις τοὺς κάμνοντας, πατέρων κλέος,
χριστιανῶν τὸ καύχημα.

αὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τὰς ἀχράντους χεῖράς σου, Παρθενομητορ,
ἐφαπλοῦσα σκέπασον, τοὺς πεποιθότας ἐπὶ σοί, καὶ τῷ
Υἱῷ σου, κραυγάζοντας· χαῖρε Παρθένε, χριστιανῶν τὸ
καύχημα.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸν τοῦ βίου ταραχόν, ἐγκαταλείψας, καὶ ἡσύχως
ἄπασαν, ζωὴν βιώσας ἐκ παιδός, πρὸς τὸν Θεὸν
μεταβέβηκας, τοῖς τῶν ἀγγέλων, χοροῖς
εὐφραινόμενος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τῶν πιστῶν προΐστασαι, σκέπων φρουρῶν τούτους
μάκαρ, καὶ ἐκ πάσης θλίψεως, ἀπολυτρούμενος σαφῶς,
τῶν μοναστῶν ὠραιότατον, κλέος καὶ δόξα,
Χριστόδουλε Ὅσιε.

αἰ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ σκέπη Ἄχραντε, τῇ Σῇ Παρθένε,
προσφυγόντας δέησιν, προσδεξαμένη παρ' ἡμῶν, μὴ
διαλίπης πρεσβεύουσα, πρὸς τὸν Υἱόν σου, σωθῆναι
τους δούλους σου.

*Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Ἦχος πλ. δ´. Τὴν σοφίαν καὶ
λόγον.*

Της ἀσκήσεως γνόφον ὑπεισελθῶν, καὶ τῷ ὄρει
παμμάκαρ τῶν ἀρετῶν, ἐγγίσας ἐλάμπρυνας, τὴν
ψυχὴν ὡσπερ ἥλιον, καὶ τὴν ἀχλὺν τῶν κάτω σοφῶς
ὑπεξέδραμες, τὰ ὑλώδη πάντα, σφοδρῶς
βδελυξάμενος. Ὅθεν καὶ τῷ θείῳ, αὐγασθεὶς τῆς
Τριάδος, φωτὶ κατεφαίδρυνας, τους σὲ πίστει
γεραίροντας, θεοφόρε Χριστόδουλε. Πρέσβευε Χριστῷ
τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς
ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, Τὸ αὐτό, αἰ νῦν, Θεοτοκίον.

Παναγία παρθένε μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ
πάθη τὰ χαλεπά, ἴασαι δέομαι, καὶ συγγνώμην
παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν
ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα μολύννας ὁ ἄθλιος.
Οἶμοι τί ποιήσω, ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ, ἠνίκα οἱ Ἄγγελοι,
τὴν ψυχὴν μου κομίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος,

τότε Δέσποινα, βοήθειά μοι γενοῦ καὶ προστάτης
θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί, Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. *Τίμιος ἐναντίον ὑρίου ὁ θάνατος τοῦ
Ἰσίου.*

Στ.: *Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν ὑριον.
Τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.*

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς: Πάντα μοι
παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρός μου, καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει
τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατήρ, οὐδὲ τὸν Πατέρα τις
ἐπιγινώσκει, εἰμὴ ὁ Υἱός, καὶ ὧ ἐὰν βούληται ὁ Υἱός
ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ
πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε, τὸν
ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς· καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός
εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν
ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ
φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν.

Ὁ Ν` (50) ΨΑΛΜΟΣ ΧΥΜΑ

Δόξα. Ταῖς τοῦ σου Ἰσίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

*Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός... Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β
'.*

Θεία χάρις ἐκχέχεται πρὸ τῆς θήκης τῶν λειψάνων
σου, ἡγιασμένε πάτερ Χριστόδουλε, διὸ καὶ εἰς ὁσμὴν
μύρου τῶν θαυμάτων σου δραμούμεθα, τῶν

νοσημάτων τὴν ἴασιν ἀρούμενοι. Ἀλλά, πάτερ Ὅσιε,
Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

*Εἶτα ὁ ἀνὼν. ᾽ ἰδὴ α΄. Ἦχος α΄. ᾽ ἰδὴν ἐπινίκιον
ἄσωμεν πάντες.*

Σοφίας ὦν ἄβυσσος, Θεὲ τῶν ὅλων, ψυχῆς μου τὴν
ἄγνοιαν συμπαθῶς ἀπέλασον, πίστει θαρρῶρήσαντος
ἀνευφημηῆσαι ἐν ᾠδαῖς τὸν σὸν θεράποντα.

Σοφίας τῷ ἔρωτι τρωθεὶς τῆς ὄντως, τῷ φόβῳ τοῦ
κρείττονος, νουνεχῶς ἐρρῶθμισας νοὸς κινήματα. Ὅθεν
καὶ ἔτυχες, σοφέ, τῆς σῆς ἐφέσεως.

Του κόσμου τὰ μάταια φυγῶν, τελείως σταυρὸν
ἐπαυχένιον ὡς ἐχέφρων ἠράς σου καὶ ἠκολούθησας,
μάκαρ, τοῖς ἴχνεσι Χριστοῦ καθάπερ ἄσαρκος.

Δακρύων τοῖς ὄμβροισι σου τοῖς ἀεναίοις, ἐξήρανας
ρεύματα τῶν παθῶν, μακάριε, καὶ καθωράϊσας ψυχῆς
τὸ πρόσωπον τῆς σῆς τὸ χαριέστατον.

Τῆς νήσου τὸ ἄνυδρον εἰς ἀενάους πηγὰς τε
μετέστρεψας θαυμαστῶς, εἰς δένδρα τε τοῖς καρποῖς
βρίθοντα καὶ εὐθαλέστατα αὐτῆς φυτῶν τὰ ἄκαρπα.

Θεοτοκίον.

Ἡ στάμνος ἐτύπου σε ἢ μανναδόχος, τὸν ἄρτον
βαστάζουσα τῶν Ἀγγέλων, ἄχραντε, ζωὴν βραβεύοντα,
ταῖς διανοίαις τῶν πιστῶν, τὴν ἀδιάρρηστον.

᾽ ἰδὴ γ΄. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Τὴν τῶν παθῶν διχάσας θάλασσαν, τῶν σῶν
προσευχῶν, παναοίδιμε, τῇ βακτηρίᾳ τὸν πικρὸν

Φαράω συ κατεπόντισας, καὶ διέβης ἀκυμάντως εἰς
ζωὴν τὴν ἀτάραχον.

Ὡσπερ ἐλαία σύ, μακάριε, ἐν αὐλαῖς ἀνθήσας τοῦ
κρείττονος, πεπυκασμένος τοῖς καρποῖς τοῖς ἀφθάρτοις
τῶν ἔργων σου, τῷ ἐλαίῳ νῦν λιπαίνεις τὰς ψυχὰς τῶν
ὑμνούντων σε.

Ὡσπερ λειμῶν ἀνθέων, ἔμπλεως τῶν ἐξ ἀρετῶν σὺ
γενόμενος, εὐωδιάζεις ταῖς ὁσμαῖς τῶν χαρίτων τὴν
σύμπασαν, ἀπελαύνων τὸ δυσῶδες τῶν παθῶν αὐτῆς,
Ἄγιε.

Ἐκ τῆς ἐώας πόθος δέσμιον, ὁ τῶν ἀποστόλων
κατήγαγεν ἐν τῇ Ρωμαίων, ἐν δεσμοῖς δεδεμένον τοῦ
Πνεύματος, οὐχ ἀλύσεσι τυράννων, ὡς ἐκείνους τοῦ
Νέρωνος.

Τὴν τῆς σαρκός, παμμάκαρ κάμινον, κατὰ τῆς ψυχῆς
τὴν παφλάζουσαν, τοῖς τῶν δακρῶν ὀχετοῖς παντελῶς
κατεμάρανας, καταρδόμενος ταῖς δρόσοις ἀεννάου τοῦ
Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Τὸ πῦρ παρθένε, τῆς Θεότητος ἐν τῇ σῆ νηδυῖ
ἐδέδεξο ἀκαταφλέκτως καὶ τὴν γῆν κατεφώτισας
ἀπασαν, διαλύσασα τὸν ζόφον τοῦ σατὰν τὸν
βαθύτατον.

ἄθισμα. Ἦχος πλ. δ´. Τὴν Σοφίαν καὶ λόγον.

Ἐγκρατείας ἰδρῶσιν ἀσκητικοῖς, κατασβέσας τὴν
φλόγα τὴν τῶν παθῶν, πᾶσιν ἀνέβλυσας τῶν
θαυμάτων τὸ πέλαγος, καὶ ἐν αὐτῷ ὡς δεῦτερος Μωσῆς

κατεπόντισας, τὰ τῆς πλάνης ἄρματα, δαιμόνων τὰς
φάλαγγας. Ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν,
τὴν πάνσεπτον μνήμην σου, θεοφόρε Χριστόδουλε·
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην
σου.

Δόξα. Τὸ αὐτό. αἱ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ πανάμωμος νύμφη τοῦ Ποιητοῦ· καὶ ἀπείρανδρος
Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ἀνομίας με, καὶ αἰσχροὺν
καταγώγιον, καὶ δαιμόνων παίγνιον ἐν γνώσει
γενόμενον. Σπεῦσον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με
ῤῥῆσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, δι' ἀρετῆς ἀπαρτίσασα,
φωτοδόχε ἀκοίμητε· δίωξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ
τῆς ἄνω μεθέξεως ἀξίωσον καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου
πρεσβείας σου.

ἰδὴ δ'. Ἐν Πνεύματι προβλέπων Προφήτα.

Μελέτην σου θανάτου ποιούμενος αἰετὴν τὴν ζωὴν,
ἐδάκρυες ἡμέρας καὶ νυκτός. Ὅθεν καὶ φέγγος τὸ θεῖον
μάκαρ, ἀστράψαν ἐν σῆ καρδίᾳ παρακλήσεως ἀρρήτου
πάσης, καὶ χαρᾶς σε ἐνέπλησεν.

Ἐβάδισας ἐκ βρέφους τὴν τρίβον τὴν στενήν, ἐν
ποικίλαις θλίψεσι παντοίων πειρασμῶν, ἀνθ' ὧν πρὸς
πλάτος τῶν οὐρανίων, χώρων ἀπάρας ἀρτίως, πάτερ
τὰς αὐλὰς κατεπήξω, πᾶσι σὺν δικαίοις γηθόμενος.

Ἐνέτεινας τὸν νοῦν σου καὶ χεῖρας πρὸς Θεὸν
ἀκλινῶς, καὶ φάλαγγας ἀγρίων δυσμενῶν
κατετροπώσω παμμάκαρ, Μωσῆς ὡς μέγας καὶ νίκης
ἄρας τοὺς στεφάνους, τῇ Τριάδι νῦν στεφανηφόρος
παρίστασαι.

Ἐξέπλευσας τῆς Ρώμης πρὸς πόλιν τὴν Σιών, ὥσπερ εἴτις ἔλαφος σοφέ, διψητική, τοὺς θείους τόπους ἰδεῖν τε καὶ προσκυνῆσαι διψῶν ἐκτόπως· καὶ τυχῶν τοῦ ποθουμένου, χάριτος ἀφθόνου ἐμπέπλησαι.

Κομπάζει Νικαέων ἡ πόλις ἡ λαμπρά, ἐν χερσὶ κατέχουσα τὰ σπάργανα τὰ σά. Ὀλύμπου πάλιν τὸ ὄρος καὶ τὸ τοῦ Λάτρου, Κῶς τε καὶ Λέρος προσκιρτῶντες συν τῇ Πάτμῳ πᾶσιν ἐκλαλοῦσι τοὺς ἄθλους σου.

Θεοτοκίον.

Πταισμάτων τὰς σειράς μου διάρρηξον ἀγνή, ἡ τοῦ Ἄιδου ῥήξασα τὰ ἄρρήκτα δεσμὰ τῷ τοκετῷ σου καὶ πάντας τοὺς ὑπ' ἐκείνου κατεχομένους ἀπάλλαξον, ὦ Παρθένε, ὅπως ἐλευθέρως δοξάζω σε.

ἰδὴ ε'. Θεὸς ὧν εἰρήνης

Χωρίσας τῆς ἡς καθάπαξ τὸν νοῦν καὶ νεκρώσας σαρκὸς τὰ κινήματα εἰς τέλος τὰ ἀκάθεκτα, τὸ κάλλος τοῦ Χριστοῦ συνάμα τοῖς ἀγγέλοις ὄραν κατηξιώθης, τὸ ἀμήχανον ὄντως ἀκραιφνεστάτως, παμμακάριστε.

Πυρὶ τῆς ἀγάπης φλεχθεὶς τοῦ Χριστοῦ καὶ μισήσας τὰ πάντα ὡς σκύβαλα, τοῖς ὄρεσιν ἐνώκησας ὡς ἄλλος Ἡλιοῦ καὶ θεΐαις θεωρίαις τὸν νοῦν καταλαμπρύνων, ὅσαι ὦραι παμμάκαρ, τῶν ὄρεκτῶν τὸ ἄκρον ἔφθασας.

Οὐδέν σε πόθου χωρίσαι Θεοῦ, οὐ γονεῖς, οὐχ ἡ σύζυγος ἴσχυσεν, οὐ δόξα ἢ διάκενος, οὐ πλοῦτος ὁ φθαρτός, οὐκ ἄλλο τὸ παράπαν, ἀντηλλάξω γὰρ πάντων Χριστόν, οὐπερ ἠράσθης ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων Ὅσιε.

Ἡ δίκη Θεοῦ σε τιμῶσα ὀξύ, μαθητῶν τὸν θρασὺν
ἐβασάνισεν, ἐξαίφνης καταρῶξασα πρὸς γῆν
ἐλεεινῶς. Ἀλλὰ ἄνω σὺ τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς, ἀνατείνας
συμπαθῶς, πρὸς τὸν κτίστην, ἐξανιστᾶς εἰσαυθις
σώφρονα.

Τοῖς νόμοις ῥυθμίσας τὰ μέλη σαρκὸς καὶ ρομφαία
φραχθεὶς τῇ του παντός, δαιμόνων ἀπεθέρισας
ανδρείως κεφαλᾶς, μηδ' ὅλως ὑποκῦψαι τὸν ἀδούλωτον
νοῦν σου ἁμαρτίας τῷ νόμῳ, δυσγενεστάτως
ἀνεχόμενος.

Θεοτοκίον.

Νεφέλην σε κούφην προεΐδε ποτε, Ἡσαΐας ὁ μέγας
ἐν Πνεύματι, ἀγκάλαις ἐπιφέρουσιν τὸν ἥλιον ἀγνή,
τὸν τῆς δικαιοσύνης, τὸ σκότος τῶν εἰδώλων
διαλύσοντα ἅπαν καὶ τῶν πιστῶν ψυχὰς φωτίσαντα.

Ἰδὲ ὁ Σπλάγχχνων Ἰωνᾶν.

Πάλαι τοῦ Ναυῆ, ὁ γόνος καθήρηκε στρατάρχας
ἑπτὰ, νεανικώτατα. Τὰ κεφάλαια τῶν παθῶν καθελῶν
καὶ συ τέλεον ἀπαθείας ἠγλαΐσθης τοῖς χαρίσμασι
μάκαρ, καὶ θεοειδέστατον τῆς Τριάδος ἐγένου
ἀνάκτορον.

Παῖδες Ἀβραάμ, Χαλδαίων τὴν κάμινον, ὠραίοις
ποσί, καταπατήσαντες κατεμάραναν, τὴν ψυχὴν
ἐκπετάσαντες ἄπασαν πρὸς τὸν Ὑψιστον, τὴν φλόγα
κατεπάτησας πάτερ, καὶ σὺ, τὴν δυσκάθεκτον τῆς
σαρκὸς, ἀνευδότης δεήσεσιν.

Πλήθη μοναστῶν, μιγάδων ἀγέλας τε ὁ βίος ὁ σὸς ὁ
ἀκριβέστατος ἐπεσπάσατο, ὡς μαγνητὶς ἢ λίθος τὸν

σίδηρον· καὶ ῥαθυμίας ὡς ἀρίστως πρὸς τὴν ἄσκησιν,
πάντας ζηλωτὰς ἀνέδειξας διαπύρους τοῦ κρείττονος,
ἔνδοξε.

Πρώην Δανιήλ τοὺς θήρας τοὺς λέοντας ἐν λάκκῳ
βληθεὶς, ξένως ἠμέρωσε. Τὴν διάνοιαν πρὸς Θεὸν
ἀναρτήσας ὀλόκληρον, ἐχαλίνωσας καὶ σὺ τὸν
ἀνυπόστατον, θῆρα τὸν τυραννικώτατον τιθασσεύσας
θυμὸν σαῖς ἐντεύξεσιν.

Πόλιν πεφθακῶς πασῶν τὴν βασίλισσαν, τῶν ἔργων,
τῶν σῶν τοῖς ἀμαρύγμασι, κατεφώτισας ἱερεῖς,
βασιλεῖς καὶ τὴν Σύγκλητον, ἀεννάως μελιρρύτοις
παραινέσεσι, μάκαρ, καταρδεύων ἅπαντας καὶ
βελτίους ὡς ὦραι ποιούμενος.

Θεοτοκίον.

Τόμον σε καινόν προφήτης ἐν Πνεύματι τὸν Λόγον
Θεοῦ τὸν ἀπερίγραπτον προεώρακεν, ἐν αὐτῷ τοῦ
Πατρὸς γραφησόμενον τῷ δακτύλῳ ὑπὲρ φύσιν,
Θεονύμφευτε ὄυτω καὶ γὰρ τὸν ἀόριστον, ἐν γαστρὶ
σου σαρκὶ περιώρισας.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ.

Τῷ ἐκ τοῦ κόσμου τῆς δεινῆς ματαιότητος, ταῖς
διδασκαίς σου ταῖς σεπταῖς ποιμήνῃν ἐλάσαντι,
ἀναγράφομεν οἱ παῖδές σου ὕμνον σοι μάκαρ. Ἄλλ' ὡς
ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Κύριον, ἐκ παντοίων ἡμᾶς
λύτρωσαι κολάσεων, ἵνα κράζωμεν· Χαίροις πάτερ
Χριστόδουλε.

*Ἔτερον, ποίημα τοῦ ἀββᾶ Ἀπολλώ. Ἦχος δ΄.
Ἐπεφάνης σήμερον.*

Τὸ σεπτὸν σου λείψανον, τοὺς προσκυνοῦντας
σχετικῶς ἐκ πίστεως φύλαττε, πάτερ, ἀσινεῖς, ταῖς πρὸς
Θεὸν ἱκεσίαις σου, Ὅσιε πάτερ θεόφρον Χριστόδουλε.

Ὁ Οἶκος.

Ἄγγελος ἄλλος ὠφθης ἐπὶ γῆς θεοφόρε, βιώσας
ἐγκρατῶς ὑπὲρ λόγον, καὶ τοῖς ἐπουρανίοις χοροῖς
συνηρίθμησαι τανῦν, τρισμακάριστε· διὸ ἀνυμνοῦντες
βοῶμέν σοι θερμῶς τοιαῦτα·

Χαίροις, ἀστήρ τῆς ἐώας ἐκλάμπας·
χαίροις, φωστήρ τους ἐν Πάτμῳ ἀυγάσας.
Χαῖρε, τῶν ἐν βάθει παθῶν ἢ ἀνάκλησις,
χαῖρε, τῶν ἐν ζόφῳ κακίας ἢ λύτρωσις
Χαῖρε, ἐλκῶν πρὸς μετάνοιαν ταῖς τῶν λόγων
διδασκαίς·
χαῖρε, ἄγων πρὸς ἀπάθειαν ταῖς τοῦ βίου ἀγωγαῖς.
Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις ὁδηγὸς μοναζόντων·
χαῖρε, ὅτι τυγχάνεις ἰατρὸς ἀσθενούντων.
Χαῖρε, σωτὴρ ἀνθρώπων θερμότατε·
χαῖρε, φωστήρ σῶν παιδῶν λαμπρότατε.
Χαῖρε, δι' οὗ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη·
χαῖρε, δι' οὗ ὁ ἐχθρὸς κατησχύνθη.
Χαίροις, πάτερ Χριστόδουλε.

Συναξάριον.

Τῷ αὐτῷ Μηνί, ΙΣΤ', Μνήμη τοῦ Ὁσίου Χριστοδούλου τοῦ Θαυματουργοῦ.

*Μέγας μὲν Ἀντώνιος ἀρχὴ Πατέρων,
Θεῖος δὲ Χριστόδουλος, ἔνθεον τέλος.
Χριστόδουλον δεκάτεραν καθ' ἕκτην εἰς Ὀλύμπω.*

Τοῦτος ὁ τρισόλβιος καὶ πανάριστος καὶ νοητὸς ἀστήρ, ὁ Ὁσιος πατὴρ ἡμῶν καὶ θαυματουργὸς Χριστόδουλος ἐκ πλησιοχώρου τῆς τῶν Νικαέων πόλεως πολίχνης λέγουσιν ἀναλάμψαι ὑπὸ γονέων εὐγενῶν καὶ θεοσεβῶν ἔτει ακ' τῆς θείας ἐπιφανείας, ὄνομα φέρων κοσμικὸν Ἰωάννης. Ἔστωντας δὲ καὶ νέον ἄγων τὴν ἡλικίαν, τὴν ἀγγελόμορφον ποθήσας πολιτείαν καὶ τῆς ἰσαγγέλου διαγωγῆς καὶ πολιτείας θιασώτης γενόμενος. Ἐμελλεν ὁ μακάριος τοὺς οἰκείους γονέας καταλιμπάνειν καὶ κατὰ τὸ ψαλμικόν: Ἔει τὰ ὄρη ἀρθῆναι, ὅθεν ἢ τοῦ Χριστοῦ ἐκεῖ βοήθεια`.

Κατὰ νοῦν λαβόντες τοῦτο οἱ τούτου γονεοὶ, ἀγκαλὰ καὶ ἄκοντος τοῦ νεανίου, δεσμῷ ἀρῶραβῶνος παρθένω τινὶ ἐδέσμευσαν, ἵνα ἔτζι ἐξ αὐτοῦ ἔκγονα ἐν καιρῷ ἀπολαύσωσιν. Ὁ μέντοι νεανίας, σώφρων ὢν καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ ὀσίου καὶ μακαρίου ἔρωτος τετρωμένος, κρυφὰ τὸ ὀσπήτιον τῶν γεννητόρων ἀπολιπῶν καὶ εἰς βουνὸν Ὀλυμπον καλούμενον ἐλθὼν, τὸ ἀγγελικὸν ἀναλαμβάνει σχῆμα, Χριστόδουλος μετακληθεῖς. Ἔστωντας δὲ καὶ νὰ ἔχη ποθήσει τὰ τῶν πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων τίμια λείψανα κατασπασθῆναί τε καὶ προσκυνῆσαι, μετέβη εἰς τὴν μεγαλόδοξον Ῥώμην καὶ ἐκεῖθεν εἰς ἔρημόν τινα τόπον τῆς Ἀγίας Γῆς. Ἀγκαλὰ καὶ ἐπρόκοπτεν εἰς ὅλας τὰς

ἀρετὰς καὶ ἐνθέους ἀσκήσεις καὶ ἐπόθει διατρίψαι τὸν βίον ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ, στρατός ἐξ Ἀγαρηνῶν ἀπίστων ἠγέρθη καὶ ἠρήμωσε τὸ ἱερόν καταφύγιον. Ἔτσι ὁ τρισόλβιος, ἔστωντας καὶ ἐνῶ ἐσκορπίσθησαν ἅπαντες οἱ ἀδελφοί, θανάτου μοῖραν ἢ αἰχμαλωσίας ἢ φυγῆς λαβόντες, ἐπανῆλθεν εἰς τὰ οἰκεῖα μέρη, τὸ ἐν Μυσία βουνὸν Λάτρος καλούμενον καταλαβών. Ἦτον δὲ τὸ Λάτρος βουνὸν ἀσκητικόν. Ἐνδιατρίψας ἐκεῖ ἐν πνεύματι διὰ προσευχῆς πολλῆς καὶ θείας ἐγκρατείας, ἐψηφίσθη ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν ἀρχιμανδρίτης πάντων τῶν ἐν Λάτρῳ Μοναστηρίων, διὸ καὶ Λατρηνὸς ἐκλήθη. Βλέπων ὁ μισόκαλος τὴν πολιτείαν τοῦ ἁγίου καὶ τὸν κατ' αὐτοῦ πόλεμον, ἀπέστειλε καὶ ἐκεῖ κοῦρσος Ἀγαρηνῶν καὶ διεσκόρπισαν πάντας τοὺς μοναχοὺς. Ἀποδρὰς τοίνυν καὶ τούτου τοῦ τόπου ὁ ἅγιος τὴν Στρόβιλον καταλαμβάνει καὶ τὴν Λέρον καὶ Κῶ. Ἔστωντας ὅμως καὶ μὴ ἔστεργε τὴν πολλὴν ταραχὴν καὶ τὸν σάλον τὸν κοσμικὸν τούτων τῶν τόπων, πλανώμενος δέ, τὴν αὐχμῶδη καὶ πετρῶδη Πάτμον πατήσας, ἠράσθη ταύτης, ἔστωντας καὶ νὰ εἶναι ὁ τόπος ὁ φοβερός εἰς ὃν ὁ τοῦ Χριστοῦ ἠγαπημένος μαθητὴς τὴν ἐξορίαν ἔλαβε καὶ τὰ θεοῦ ῥήματα ἤκουσε. Γενόμενος ἦτον ἐπὶ τούτου εἰς τὴν Βασιλίδα, ἠττίσατο παρὰ τοῦ Βασιλέως Ἀλεξίου τὴν Πάτμον ἵνα φροντιστήριον ψυχῶν καταστήσῃ ταύτην.

Δοὺς δὲ ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν Ὅσιον τὴν Πάτμον καὶ ἐργάτας καὶ χρήματα ἱκανά, ἀπέπεμψεν αὐτόν, ζητήσας τὰς αἰτήσεις καὶ εὐχὰς ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ βασιλείας, πρὸς Κύριον ποιεῖν. Κατασταθεὶς δὲ ἐν τῇ νήσῳ ἤρξατο οἰκοδομεῖν ναὸν καὶ μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ θεοῦ ῥήμονος Θεολόγου τιμώμενα.

Ἐπιδρομῆς γενομένης κατὰ τῆς νήσους ὑπὸ τῶν ἀπίστων, εἰς τὴν Εὐρύπου χώραν ἔρχεται μετὰ τῶν μοναχῶν καὶ ζωῆς ἐρημικῆς ἐφιέμενος, μονύδριον ἐπήξατο καὶ μετὰ τινα χρόνον τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς τὸν Θεὸν παρέδωκε, δεκάτην ἕκτην Μαρτίου μηνός, ἀγομένου ἔτει αἰ ἀπὸ Χριστοῦ.

Τοῦ τιμίου αὐτοῦ σκήνους ἡ ἐπάνοδος εἰς Πάτμον ἐγένετο ὑπὸ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ λάθρα Εὐβοέων, τὴν εἰκοστὴν πρώτην Ὀκτωβρίου μηνός. Καὶ ἔτσι ὁ ἅγιος ἑκαταστάθη φύλαξ καὶ φρουρὸς τῆς θείας ποιμνης του, θαυματουργῶν εἰς πάντας τοὺς προσιόντας αὐτῷ ἐν πίστει.

**Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Σαβίνου τοῦ Αἰγυπτίου.**

**Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Πάπα.**

**Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Κιλικίᾳ.**

**Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὁ ἐν
Ῥουφιαναίς, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.**

**Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ῥωμανός, ὁ ἐν τῷ
Παρίῳ, ξίφει τελειοῦται.**

**Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Δέκα Μάρτυρες, οἱ ἐν
Φοινίκη, ξίφει τελειοῦνται.**

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἀλεξανδρίων Πάπας
Ρώμης, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Ἀνίνα τοῦ
θαυματοργοῦ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

ἰδὴ ζ'. Οἱ παῖδες εὐσεβεία.

Ὡς ἥλιος παμμάκαρ, τὰς ἐρήμους χρυσαυγῆς
κατήστραψας καὶ τὴν ἀχλὺν τὴν ζοφερὰν τῶν
δαιμόνων διεσκέδασας, πρὸς τὴν ἄνω ποδηγῶν ὁδὸν
τοὺς ψάλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Παντοίως προσβαλόντα τὰ δεινὰ τῆς πονηρίας
πνεύματα, σοὶ τῷ προβόλῳ τῷ στερόρῳ διελύθησαν ὡς
κύματα· ἐπὶ πέτρας ἀσφαλοῦς τὰς βάσεις εἶχες γὰρ
ἐρηρυσμένους τῷ λόγῳ τοῦ Σωτῆρος.

Ἡττήθη κατὰ κράτος ὑπὸ σοῦ ὁ τυφωθεὶς ὑπέρογκα·
καὶ ὁ Θεοῦ κατεπαρθεὶς καὶ τὰ μείζω φρουραζόμενος, ὡς
στρουθίον εὐτελὲς εἰς χοῦν συντέτριπται, ὀπλισμένῳ
τὸ μέτριόν σοι, πάτερ.

Ζητῶν τὸν μαργαρίτην νουνεχῶς ἀπὸ σπαργάνων,
εὗρηκας τὸν πολυτίμητον Χριστὸν καὶ εὐρών, τὰ πάντα
προὔδωκας καὶ κτησάμενος αὐτόν, ἐπήρκεις ἅπασι τοῖς
δεομένοις πλουτεῖν ἐκ τούτου πάτερ.

Δοχεῖον θεοφόρε γεγονώς σύ, τὸ καθαρὸν τοῦ
Πνεύματος, τὰς θεουργοὺς μαρμαρυγὰς ὀλικῶς ἐδέχου
Ὅσιε, θείαις τε πνοαῖς ὡς ὄργανον κρουόμενον καὶ
ἐμμελὲς τῷ Θεῷ τὸ μέλος ἄδων.

Θεοτοκίον.

Ἡ βάτος Μωϋσέως ὑπεδῆλου καθαρῶς τὸν τόκον σου
ὡς γὰρ ἐκείνη θαυμαστῶς φλεγομένη ὤφθη, Δέσποινα,
ἀνωτέρα τῆς φλογός, ὡσαύτως ἀφλεκτος διετηρήθης
καὶ σὺ πυρὸς τοῦ θείου.

Ἰδὴ ἡ ἴ. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Ἄρματος τῶν ἀρετῶν τοῦ λαμπροτάτου ἐπιβέβηκας,
ἄλλος καθάπερ Ἡλιοῦ, θεσπέσιε, καὶ ἠρπάγης πρὸς
ουρανοῦς καὶ Τριάδι μετὰ δόξης νῦν παρίστασαι,
ἀμέσως ταῖς ταύτης ἐλλαμπόμενος φωταυγείαις καὶ
ψάλλων· Πάντες τὸν Κύριον ἀνυμνολογεῖτε εἰς πάντα
τοὺς αἰῶνας.

Βάρβαρον ἐξ Ἰταλῶν ὁ δολιόφρων καθ' ἡμῶν
ἐξοπλίσατο στόλον, ἀφαρπάσαι σκῆνωμα τοῦ Ἁγίου
τυραννικῶς· ἀλλ' ἠλέγχθη ἐν κενοῖς δραμῶν ὁ
βάσκανος κενὰς γὰρ τὰς χεῖρας αὐθις ἔχοντες
ἐπανῆκαν καὶ δίκην ἔδωκαν τῆς ὕβρεως, ὑπὸ τῆς
θαλάσσης δεινῶς βασανισθέντες.

Ἐφοδὸν τυραννικὴν ἐλπιζομένην διασκέδασον
τάχιστα πάτερ, τῇ Τριάδι δέησιν ἐνστησάμενος
ἐμμελῶς, Θεολόγον καὶ τὸν τούτου ἀυθομαίμονα
θερμὸς προσλαβόμενος συλλήπτορας τῆς πρεσβείας. Ἡ
κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον ἀνυμνολογεῖτε, βοῶντες, εἰς
αἰῶνας.

Κλύδωνα τὸν χαλεπὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν ἄγριον
κόπασον σάλον, εἰρηναίαν ἅπασι πολιτείαν καὶ βιοτὴν
τοῖς ὑμνοῦσί σε, θεόφρον, χαρισάμενος, ὡς ἂν
γεγηθότες ἀναμέλπωμεν ἀσιγήτως· Ἡ κτίσις πᾶσα τὸν
Κύριον ἀνυμνολογεῖτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Δόξης τῆς θεοειδοῦς ἐκπεπτωκότας τοὺς
προπάτορας ὄφεως δόλω καὶ πρὸς ἄδου πέταυρον
καταχθέντας ἐλεεινῶς, τὴν ζωὴν ἀποτεκοῦσα,
Θεονύμφευτε, σύ, τὴν οὐσιώδη, ἀνεζώωσας καὶ
παραδόξως καὶ τούτους θέσει τεθέωκας,
ἐπαναδραμόντας τῇ πρώην εὐγενείᾳ.

Ἰδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ἔστης νῦν τῆς σῆς ἐφέσεως, τῶν ἐφετῶν ἀπάντων
μάκαρ, τὸ ἔσχατον ἐπιφθάσας, οὐπερ ἐπὶ γῆς ἐκ
νεότητος ὁ διάπυρος ἔρως σε ἔφλεγεν· οὐ νῦν
καταπολαύων, ὑπὲρ ἡμῶν ἀγρύπνως πρέσβευε.

Ἴδε πειρασμῶν τὴν θάλασσαν, ἣν καθ' ἡμῶν ἐκ
βασκανίας ἐξήγειρεν ὁ ἀρχέκακος καὶ ἀπ' ἀρχῆς
ἀνθρωπόλεθος· καὶ πραῦνας γαλήνην, πρυτάνευσον
τῇ σῇ γνησίᾳ ποιίμνῃ, ταῖς ἀδιστάκτοις ἰκεσίαις σου.

Μάκαρ, τὸ καλὸν ἀγώνισμα τῆς ἀρετῆς
ἀνδρειοθύμως ἠγώνισαι καὶ τὸν δρόμον σου
ἀνεπιστρόφως τετέλεκας καὶ τὴν πίστιν ἀμέμπτως
τετήρηκας· διὸ καὶ τῶν στεφάνων τῶν κατ' ἀξίαν ὄντως
ἔτυχες.

Δέξαι τὸ παρόν μου ψέλλισμα, τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀναξίου ἰκέτου σου, ἀνασχόμενος ὡς ὁ Σωτῆρ μου τὸν ἔπαινον τῶν νηπίων ποτέ, καὶ τὴν ἄφεσιν ἀντιβολῶ, παράσχου τῶν ἁμαρτάδων μου πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Ἴδε τὴν ἐμὴν ἀσθένειαν, ἴδε τῆς ψυχῆς μου τὰ δεινότατα τραύματα, ἃ μοι δαίμονες ἀνηλεεῖς προσετρίψαντο, ἀπηνῶς ἐπελθόντες οἱ φόνιοι, καὶ δὸς τὴν σωτηρίαν, ἢ τὸν Σωτῆρα ἀποτέξασα.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Ἀστὴρ ἐφάνης ἄδυτος ἐν τῷ Λάτρῳ, τῶν ἀσκητῶν τὰ πλήθη καταλαμπρύνων, ποιμνην δὲ τὴν Πάτμον ἐργασάμενος, Χριστόδουλε θεοφόρε, καθοδηγῶν ἐκδιδάσκεις ἰσάγγελον πολιτείαν.

Ἐτερον. Ὅμοιον.

Τὸν ἐν τῷ Λάτρῳ λάμπαντα ἀρχηγέτην, καὶ πάντα καταυγάσαντα θεαρέστως, Χριστόδουλον τὸν θεῖον εὐφημήσωμεν· ἀσκητικὰ γὰρ ἔπαθλα καὶ μοναζόντων ἀγέλας ἐπλήθυνεν ἐν τῇ Πάτμῳ.

Θεοτοκίον.

Τιμιωτέρα πάντων τῶν ποιημάτων ὑπάρχεις Θεοτόκε, Χριστὸν τεκοῦσα. Τοῦτον οὖν ἰκέτευε φυλάττεσθαι τὴν οἰκτρὴν ταύτην ποιμνην σου ἀλώβητον ἐκ παντοίας ἐπιβουλῆς ἐναντίας.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος πλ. δ´. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ, θεόφρον Χριστόδουλε, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, καὶ συντόνου δεήσεως, τῷ Χριστῷ ἐνούμενος, ἀπερίτρεπτος ἔμεινας, ταῖς μεθοδεῖαις τοῦ πολεμήτορος, καὶ φίλος ὤφθης τοῦ Παντοκράτορος. Ὅθεν τιμῶμέν σε, καὶ τὴν θείαν μνήμην σου περιχαρῶς, πίστει ἐορτάζομεν, θεομακάριστε. [Δις]

Ὅσιε πάτερ Χριστόδουλε, ἐν ἐρημίαις αἰεὶ, καὶ σπηλαίοις καὶ ὄρεσι, πίστει διαιτώμενος, τὸν Θεὸν ἐξεζήτησας, καὶ τοῦτον εὔρες ὥσπερ ἐπόθησας, ἀνεπιστρόφῳ ψυχῇ νευρούμενος, ταῖς ἀναβάσεσι, ταῖς καλαῖς ἐκάστοτε καὶ μοναστῶν, στίφη προσενήνοχας, Χριστῷ σωζόμενα.

Σὺ καθυπεύκων τοῖς νεύμασι, τοῦ παντεπόπτου Θεοῦ, παρ' Αὐτοῦ χάριν ἔλαβες, ἐνεργεῖν τεράστια, καὶ διώκειν τὰ πνεύματα, τῆς πονηρίας τῶν προσιόντων σοι, ἐν τῇ σορῷ σου, θεομακάριστε, ὅθεν τιμῶμέν σε, καὶ τὴν θείαν μνήμη σου χρεωστικῶς, πίστει ἐορτάζομεν, θεομακάριστε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Οὐρανοδρόμῳ ἐπιβάς ὀχήματι, θεσπέσιε, τῶν ἀρετῶν κατέλαβες τὴν ἀκρόπολιν δι' ἀσκήσεως, ἐκ τῆς ἐρήμου πολεύων τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ τὰ ὑπερκόσμια· καὶ τῶν ἐκ πόνων ἀγώνων ἀξίως τὰ γέρα κομισάμενος, ταῖς οὐρανίαις συναγάλλη ταξιαρχίαις, παμμακάριστε, τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν κληρονόμος καὶ τῆς βασιλείας οἰκῆτῳ γενόμενος. Ἀλλὰ πρέσβευε, θεοφόρε Χριστόδουλε, τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

αὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δοξολογία μεγάλη.

*Καὶ μετ' αὐτὴν ἡ προσκύνησις τοῦ Τιμίου Λειψάνου
τοῦ Ὁσίου Πατρός.*

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

*Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ὅρα εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ
Ἁσίου τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός.*